

бързо започнаха да отстъпватъ, разбира се по заповѣдъ. Впрочемъ, и другитѣ не трѣбваше да губятъ врѣме и за туй Поповъ извика: „назадъ юнаци!“

Започна се отстъплението. Опълченцитѣ се спираха и се отстрѣлваха съ настѣпвашитѣ по петитѣ ни Турци. Щомъ падна Подполковникъ Калитинъ убитъ, Штабсъ Капитанъ Поповъ заповѣда на 4 опълченци да взематъ тѣлото на героя и да отстъпватъ.

Троица отъ тѣхъ, слѣдъ нѣколко крачки, паднаха убити и ранени и бѣха замѣстени съ други. Когато настигнахме носившитѣ тѣлото тѣкмо въ това врѣме още двоица паднаха убити, а именно Н. Атанасовъ и П. Стойчевъ. Поповъ, като видѣ, че нѣма възможность да се изнесе тѣлото на убития дружиненъ командиръ, заповѣда да го оставятъ. Опълченцитѣ сложиха полегкичка тѣлото на земята, снеха си шапкитѣ и се прѣкрѣстиха. Всичкитѣ на около, като видѣха тѣзи трагическа сцена, послѣдоваха примѣра на другаритѣ си.

Въ това врѣме се бѣ чуло, че отъ къмъ лѣвия ни флангъ била нападнала на позицията ни неприятелска кавалерия — Черкези. Ротния командиръ scomандува да се събератъ опълченцитѣ въ купчини за отразяване кавалерията, но неговата команда примѣ въ пространството, безъ да бѣде чула отъ нѣкого. Опълченцитѣ бѣха се вече распрѣснали. Въ тоя моментъ, дѣйствително, се прѣдставляваше обширно поле за дѣйствие за кавалерията. Но, слава Богу, че тревогата се оказа фалшива.

Испърво, отстъплението ставаше споредъ правилата: опълченцитѣ се спираха, прицѣлваха се и тогава стрѣляха. Но, когато Турцитѣ силно започнаха да налѣгатъ върху ни, а обходящитѣ бѣха почти въ тилтъ ни, отъ наша страна стрѣлбата се почти прѣкрати. Казвамъ почти, защото онѣзи, които стрѣляха, правяха това, както и Турцитѣ: безъ да се спиратъ и цѣлятъ.

Бързо отстъпваме. По нейдѣ се пуцаме и бѣгомъ, защото още малко и пжтътъ ни ще бѣде отрѣзанъ, а за пробивание пжтъ съ щикове не можеше и дума